

PAX ET BONUM

- Pokoj a dobro -

1 / 2026

Občasník farnosti Narodenia Panny Márie Prečín

Pohár studenej vody – malý zázrak nehy, pozornosti a lásky

Myslím si, že nemusíme veľa rozmyšľať a hovoriť o tom, že sa máme snažiť konať dobré skutky. Dobré skutky schvaľuje spoločnosť, schvaľuje ich tento svet. Dobré skutky dokonca schvaľuje samé Sväté písmo, či Ježiš Kristus, či Boh, ktorý hovorí vo Svätom písme. Dobré skutky, ktoré sú nielen veľakrát možnosťou, ale aj veľakrát nutnosťou.

Často máme pocit, že náš život je akýsi príliš obyčajný. Vstávame do práce, staráme sa o deti, varíme, upratujeme. Pri pohľade na veľké gestá, o ktorých sa píše v knihách, sa niekedy cítime malí. Občas nadobudneme dojem, že na to, aby sme pre Boha a pre svet znamenali niečo dôležité, museli by sme vykonať nejaký nevidaný hrdinský čin. Táto predstava z nás robí ustarostených ľudí a oberá nás o radosť z každodennosti.

Ježiš túto našu tichú úzkosť úplne búra. V evanjeliu nachádzame nádhernú, povzbudivú vetu: „**Kto podá jednému z týchto maličkých čo i len pohár studenej vody... nepríde o svoju odmenu.**“ Radostná zvesť evanjelia teda znie: Pre Boha neexistujú bezvýznamné skutky. Jeho kráľovstvo nestojí len na mučeníkoch a veľkých obetách, ale stavia sa na obyčajných, tichých okamihoch pozornosti a každodennej lásky.

Kým náš svet meria úspech výkonom a potleskom, Boh ho meria iba srdcom. Podat' „pohár studenej vody“ znamenalo v drsnom podnebí Blízkeho východu to najmenšie, ale najzakladanejšie preukázanie pohostinnosti. Znamenalo to všimnúť si, že ten druhý „žije“.

Prestaňme čakať na mimoriadne chvíle, aby sme mohli byť „dobrými kresťanmi“.

Kto v tvojom okolí dnes túži po takomto pohári vody? Možno je to kolega v práci, ktorý potrebuje pár minút tichého a neodsudzujúceho počúvania. Možno manželka, ktorá potrebuje po ťažkom dni obyčajné vľúdne slovo, alebo dieťa, ktoré túži po objatí. Nikdy si nehovor, že sú to len maličkosti. Vytváraj tieto malé zázraky nehy už dnes.

Tvoj bežný život nie je nuda, je to posvätný priestor. Každý tvoj drobný skutok, každý úprimný úsmev a každá malá pomoc má pred Bohom nevyčísľiteľnú cenu. Choď a podaj dnes niekomu s láskou ten jeho „pohár vody“. **Choď a miluj - nie preto, že musíš, ale preto, že v každom jednom z nich stretáš samotného Boha!**

duchovný otec Štefan

Keď sa otvorí detské srdce a Boh doň vstúpi navždy (1. sv. prijímanie)

Sobota 30. mája 2026 bola dňom, keď sa v našej farnosti dotklo nebo zeme. Desať detí pristúpilo k oltáru s očami plnými svetla a srdcom pripraveným na zázrak. Ich biele šaty a úprimná radosť nám pripomenuli, že Boh si nachádza cestu do sŕdc tých, ktorí ho prijímajú s dôverou a jednoduchosťou.

Na prvý pohľad - milá slávnosť. Ale v skutočnosti sa stalo niečo oveľa väčšie, niečo, čo presahuje ľudské chápanie. V ten deň sa Boh - Stvoriteľ a Pán celého sveta sklonil k malým srdciam a vstúpil do nich. Ticho, jemne, s láskou, ktorá presahuje všetky slová.

Deti sa na tento deň pripravovali dlhé mesiace. Pod láskavým vedením pána farára sa učili modliť, spoznávali Ježišov život, učili sa odpúšťať a robiť dobro. No najdôležitejšie bolo, že sa učili otvárať svoje srdcia, aby v nich mohol prebývať Kristus. Teraz sú ich srdcia otvorené a zároveň krehké ako jarný kvet, ktorý potrebuje svetlo, aby nezvädol. Tým svetlom ste pre nich vy - rodičia. Dieťa verí tak, ako vidí veriť svojich rodičov. Dieťa miluje tak, ako vidí milovať doma. Dieťa kráča k Bohu tak, ako ho k tomu vedú tí, ktorí ho držali v náručí, keď prišlo na svet.

Smerujme deti k Bohu podľa príkladu sv. Františka z Assisi...

Keď sa pozeráme na naše deti, môžeme si spomenúť na sv. Františka z Assisi. Aj on túžil po Eucharistii celým srdcom. Ale jeho doba bola iná. Laici mohli prijímať Eucharistiu len raz či dvakrát do roka. František, hoci bol diakon, nemohol slúžiť sv. omšu. Jeho túžba po Eucharistii bola veľká, ale možnosti malé. A predsa sa stal svätcom Eucharistie. Aj keď ju nemohol prijímať často, miloval ju bez hraníc. Dnes máme možnosti, o ktorých sa Františkovi ani nesnívalo. Naše deti môžu prijímať Krista každú nedeľu, či dokonca každý deň. Ale túžba po Eucharistii sa v nich nerozhodí sama. Potrebujú rodičov, ktorí im ukážu, že Eucharistia je chlieb života, nie zvyk. Je to dar, ktorý sa otvára vďačnosťou. František ju prijímal zriedkavo, no o to viac si ju vážil.

Učme deti vážiť si to, čo dostali - tým, že si to budeme vážiť aj my. Deti majú srdcia, ktoré sa rýchlo nadchnú a rýchlo zrania. Chráňme ich modlitbou, odpustením a spoločne prežitým časom. Eucharistia mení človeka - aj keď ju prijíma len občas. O čo viac môže meniť rodinu, ktorá z nej žije pravidelne. Modlime sa za naše deti, aby Kristus, ktorého prijali, zostal ich priateľom na celý život. Nech vaše domovy zostanú miestom, kde sa o viere nielen hovorí, ale kde sa viera žije. Nech vaše deti vidia, že Eucharistia je najväčší poklad Cirkvi - dar, po ktorom tak túžil sv. František a ktorý teraz s radosťou prijali vaše deti. Nech nikdy nezabudnú, že Kristus, ktorý vstúpil do ich sŕdc, tam chce prebývať navždy.

AB

Svätý František z Assisi: Boží blázon, ktorý zmenil svet bosými nohami

Keď sa povie František z Assisi, väčšina z nás si predstaví milého mnícha, ktorý sa rozpráva s vtáčikmi. Ale jeho príbeh je oveľa divokejší. Bol to „rebel“, vojak aj básnik.

1. Zlatý mládenec, čo chcel byť rytierom

František Bernardone sa narodil pravdepodobne v roku 1181 v Assisi do bohatej kupeckej rodiny. Jeho otec Pietro predával luxusné látky z Francúzska, takže František mal všetko. Bol kráľom večierkov, obliekal sa do najdrahších šiat a sníval o rytierskej sláve. V 20 rokoch šiel bojovať proti Perugii. Namiesto hrdinstva ho však zajali a strávil rok v tmavej, špinavej väznici. Z vojny si odniesol len maláriu, traumy a výsmech. Domov sa vrátil ako troska. Jeho otec zúril – toľko peňazí za výstroj a výkupné a zo syna sa vojenský hodnostár nestal.

2. Bozk, ktorý zmenil históriu

Po návrate z vojny bol František zmätený. Raz išiel na koni okolo malomocného. V tej dobe sa malomocných každý štilil – zapáchali, rozpadali sa zaživa a podľa zákona museli chodiť s hrkálkou alebo zvončekom. František mal najskôr nutkanie ujsť. Namiesto toho zosadol, dal mu peniaze a pobožkal mu hnisajúcu ruku. Jeho kresťanská viera, ku ktorej ho viedla jeho matka Giovanna, hnevala jeho otca Pietra najviac. Keď František rozdal peniaze chudobným a opravoval kostolík San Damiano z otcových peňazí, Pietro ho zažaloval. Pred biskupom a celým Assisi František vrátil otcovi všetko – a doslova sa vyzliekol donaha. „Doteraz som volal otcom Pietra Bernardoneho.“ povedal. „Odteraz hovorím: Otče náš, ktorý si na nebesiach.“ Biskup ho zakryl vlastným plášťom.

3. Zakladateľ bez pravidiel a patrón s humorom

František nechcel zakladať rád. Chcel len žiť evanjelium. Bez topánok, bez peňazí, bez majetku. Keď sa k nemu pridali prví bratia, spali v jaskyniach a žobrali o jedlo. Ľudia si mysleli, že sú blázni. Legenda hovorí, že keď ho ľudia v meste odmietli počúvať, išiel kázať rybám a vtákom. Tie ho vraj pozorne počúvali. V meste Gubbio zasa terorizoval ľudí obrovský vlk. František vyšiel za ním sám, urobil znak kríža a povedal: „Brat vlk.“ Dohodol s ním prímerie – vlk prestane útočiť a ľudia ho budú kŕmiť. Vlč potom dožil v meste ako domáci miláčik. Na Vianoce roku 1223 chcel František ľuďom ukázať, aké chudobné bolo Ježišovo narodenie. V jaskyni pri Grecciu postavil prvý živý betlehem – so skutočným volom, oslom a jasličkami. Žiadne sochy. Ľudia prišli s faklami v noci a plakali od dojatia. **Tradícia živých betlehemov sa drží dodnes.** Traduje sa aj veselá historka, že keď Františka raz trafil vtáčí trus, s úsmevom poznamenal: „Vďaka Bohu, že kravy nelietajú.“ Či sa to naozaj stalo, nevieme. Žiadny životopis to nezapisuje. Ale sedí to na neho. František mal rád humor a v každej situácii hľadal dôvod na vďačnosť. Veď aj svoje vlastné telo volal „brat osol“ – užitočný, tvrdohlavý, niekedy otravný, ale Boží dar, o ktorý sa treba starať. Keď bol chorý a telo ho neposlúchalo, hovoril mu: „Brat osol, viem, že si unavený. Ale ešte musíme kúsok cesty pre Pána prejsť.“

4. Sultán, stigmy a sestra Smrť

František bol odvážny až na hranu. Počas križiackej výpravy prešiel bez zbraní cez bojové línie a išiel hovoriť so sultánom Malik al-Kamilom do Egypta. Namiesto meča mu priniesol evanjelium. Sultán ho nechal žiť a hodiny sa s ním rozprával. Františkovi sa nepodarilo ho obrátiť na kresťanstvo, ale rozišli sa s úctou. Dva roky pred smrťou sa na hore La Verna modlil a dostal stigmy – rany ako Kristus na kríži. Bol prvý človek v histórii, u ktorého sú stigmy vierohodne doložené. Skrýval ich, lebo nechcel pozornosť. Aj umieranie poňal po svojom. Keď cítil, že prichádza smrť, poprosil bratov, aby ho vyzliekli a položili na holú zem. Smrť volal „sestra Smrť“ a napísal Pieseň brata Slnka, kde ďakuje Bohu za slnko, mesiac, vietor, vodu, oheň, zem... aj za smrť. Zomrel 3. októbra 1226 vo veku 44 rokov, spievajúc žalm 141: „Pane, k tebe volám, ponáhľaj sa mi pomôcť, počuj môj hlas, keď volám k tebe. Moja modlitba nech sa vznáša k tebe ako kadidlo a pozdvihnutie mojich rúk ako večerná obeta.“

Prečo nás František fascinuje aj po 800 rokoch?

Pretože ukázal, že svätosť nie je nudná. Je to radikálna sloboda, pokora aj humor. Zahodil bohatstvo, aby získal všetko. Objal malomocného a našiel Krista. Miloval stvorenie, lebo v ňom videl podpis Boha. A aj keď ho „brat osol“ trápil alebo „brat vták“ trafil, vedel sa zasmiať a poďakovať. Svätý František z Assisi nie je len soška do záhrady. Je to výzva: Čoho by si sa ty dokázal vzdať, aby si bol naozaj slobodný?

KM

Fotografie z osobnej púte v Assisi - AB

Misijná púť detí do Rajeckej Lesnej

Misijná púť detí sa už tradične koná v máji v Rajeckej Lesnej. Ako po minulé roky, tak aj teraz sme tam nemohli chýbať aj my. A tak sme v sobotu 9. mája 2026 spoločne putovali z našej farnosti v natlačenom autobuse, no hlavne s jasným cieľom - zúčastniť sa !!! Do Rajeckej Lesnej prišlo tento rok približne tisíc účastníkov - detí, rodičov, animátorov i kňazov. Témou tohtoročnej púte bolo pozvanie pre deti objavovať, ako sa môžu stať svedkami Ježišovej lásky tam, kde žijú – s mottom „Misionár srdcom“. Po príchode sme pri našej registrácii odovzdali oboetný dar detí, misijný rozmer púte na pomoc núdnym. Tento rok bola týmto darom nová zubná kefka ako symbol starostlivosti o druhých. Deti priniesli 790 zubných kefiek, ktoré organizátori odovzdali Diecéznej charite Žilina. Program začal otvorením púte a misijným ružencom, počas ktorého sa aj naše deti predmodlievali jeden desiatok a aktívne zapájali do modlitby za pokoj a mier v jednotlivých častiach sveta. Ďalej boli pre nás pripravené energické eRko tance a tiež spoločný nácvik piesní na svätú omšu. Krátkym vystúpením, ako úvod ku katechéze, nám bol predstavený životný príbeh dvoch hlavných postáv pútnického programu sv. Františka z Assisi a Vendelína Javorku. Následne sme sa vydali prejsť krížovú cestu a pri jednotlivých zastaveniach rozjímali o Ježišových utrpeniach. Na vrchu kalvárie sme si doplnili energiu prinesenými zásobami jedla a pustili sme sa do katechézy, kde sme sa akoby na piatich stanoviskách zamýšľali a diskutovali na 5 tém:

♥ 1. STANOVISKO: Misionár srdcom ♥ 2. STANOVISKO: Vendelín Javorka – tajná misia ♥ 3. STANOVISKO: Vendelín Javorka – jazyky misionára ♥ 4. STANOVISKO: Sv. František – „Oprav môj dom“ ♥ 5. STANOVISKO: Sv. František – láska k stvorenstvu.

Po tejto aktivite a odľahčení od jedla sa hneď išlo lepšie dolu kopcom. Neobišli sme však lurdkú kaplnku pod kalváriou a osviežili sa z priezračného prameňa. Cestou nás neodradila ani dlhá rada ľudí pred zmrzlinou a po trpezlivom čakaní sme si všetci dopriali sladké osvieženie, za ktoré ďakujeme sponzorovi. Celodenný program vyvrcholil slávnostnou svätou omšou s otcom biskupom Tomášom Galisom. V kázni nás povzbudil a vyzval ku konaniu podľa motta Vendelína Javorku „Buď misionárom tam, kde si“. Misionár je človek, ktorý ide do šireho sveta, aby šíril lásku, vieru a nádej tam, kde je nedostatok. Kam príde, snaží sa, aby sa ľudia cítili lepšie, radostnejšie a bližšie k Bohu. Pri ceste späť som si však v duchu povedala: „Nemusím predsa ísť do šireho sveta. Lásku, vieru a nádej treba odovzdávať a šíriť vo svojom bezprostrednom okolí, našim najbližším. Presne tam, kde ma denne posielal Boh.“

Sv. František a jeho Pieseň brata slnka (Chválospev stvorenia)

Najvyšší, všemohúci, dobrý Pane, Tebe patria chvály, sláva i česť a každé dobrorečenie, len Tebe patria, Najvyšší; a nijaký človek nie je hoden vysloviť Tvoje meno.

Buď pochválený, môj Pane, so všetkým svojim tvorstvom, najmä s pánom bratom Slnkom, ktorý je dňom a skrze neho nám dávaš svetlo. A on je krásny a žiari veľkým jasom; o Tebe, Najvyšší, je nám znamením.

Buď pochválený, môj Pane, za sestru Lunu a hviezdy; na nebi si ich utvoril jasné, vzácne a krásne. Buď pochválený, môj Pane, za brata Vietor, za vzduch i mračná, za jasnú oblohu i každé počasie, čím dávaš svojim tvorom obživu.

Buď pochválený, môj Pane, za sestru Vodu, ktorá je veľmi užitočná, pokorná, vzácna a čistá.

Buď pochválený, môj Pane, za brata Oheň, ktorým osvetľuješ noc. Aj on je krásny, veselý i silný a mocný.

Buď pochválený, môj Pane, za sestru našu matku Zem, ktorá nás živí a stará sa o nás a vydáva rozličné plody s farebnými kvetmi i trávou. Buď pochválený, môj Pane, za tých, čo odpúšťajú pre Tvoju lásku a znášajú slabosť a trápenie. Blahoslavení tí, ktorí to pokojne znášajú, lebo Ty, Najvyšší, ich budeš korunovať.

Buď pochválený, môj Pane, za sestru telesnú Smrť, ktorej žiaden živý človek nemôže uniknúť. Beda tým, čo zomierajú v smrteľných hriechoch; blažení tí, ktorých nájde v Tvojej najsvätejšej vôli, lebo druhá smrť im neublíži.

Chváľte môjho Pána a dobrorečte mu, ďakujte mu a slúžte s veľkou pokorou!

Tichosť ako cnosť

V malých poviedkach Pohladenie pre dušu od Bruna Ferrera sa nachádza príbeh, v ktorom sa rozpráva istý mladík s mníchom. Mladík sa ho pýta: „**Čo si sa naučil za svojho mlčanlivého života?**“ Mních práve naberal vodu zo studne a povedal: „**Pozri sa do studne. Čo vidíš?**“ Mladík sa pozrel do studne a povedal: „**Nevidím nič!**“ Po chvíli, keď sa voda v studni utíšila, povedal mních znova: „**Pozri sa teraz. Čo tam vidíš?**“ Mladík sa pozrel do studne a povedal: „**Teraz vidím seba, vidím vo vode svoj odraz.**“ Mních mu odvetil: „**Keď ponorím do studne vedro, voda sa rozvlní. Teraz je však pokojná. To je múdrosť ticha: človek vidí seba samého.**“ Tento príbeh nám teda hovorí: Potrebuješ ticho, aby si počul Boha. Potrebuješ ticho, aby si mohol počuť a vidieť seba samého.

Častokrát nás chce ruch sveta vytrhnúť z vnútorného pokoja a ticha, aby sme sa nerozprávali s Bohom a nedávali mu priestor pôsobiť v našom živote. Sv. Ján Mária Vianney povedal: „**Boh je ticho, diabol je lomoz.**“ To sa nám veľaokrát ukazuje v hádkach, nepriateľstvách, ktoré prežívame a ktorými sme svedkami každý deň. Tichosť ako zrieknutia sa slov, často zlých slov.

Keď vchádzame do kaplnky alebo kostola vždy sa snažíme stíšiť. Niekedy nájdeme na dverách kaplnky napísané: „**Prosím, pri vstupe do kaplnky sa stíšme.**“ Je to akoby pozvanie samotného Boha pre nás. „**Teraz nechaj hovoriť mňa. Vzdaj sa slov.**“ Máme teda nechať hovoriť samotného Boha v nás.

V známej knihe *O deťoch a výchove* od francúzskeho rímskokatolíckeho kňaza Gilla Gilberta ma zaujala táto veta: „**Boh si lebedí v tichu.**“ Je to krásne a zároveň veľmi jednoduché vyjadrenie. Pod pojmom lebediť si možno viacerí z nás predstavia, takú pohodu, užívanie si prítomného okamihu, keď nám je v danej chvíli dobre. Je zaujímavé, že pri veciach na ktoré sa potrebujeme sústrediť, potrebujeme byť ticho. Napríklad pri jedení, učení, spaní, pri modlitbe či pri písaní testov. Keď sa pýtali zdravotných sestier pri prevencii vyhorenia, čo im najviac pomáha, väčšina pracovníkov povedala: „**Najviac mi pomáhajú prechádzky v prírode, v tichu, kde som sama.**“ Každý človek potrebuje ticho. Človek nemôže žiť v neustálom hluku sveta. Potrebujeme počúvať svoje vnútro v tichu. Pôst nám vytvára výborný priestor a čas na ticho. Je dôležité povedať, že do ticha nás Boh pozýva každý deň. Len sa preň musíme rozhodnúť. Boha nájdeme práve v tichu.

Ježiš ako predobraz dokonalosti nám ukázal krásu a silu ticha. Ako tichá láska na kríži. Práve vo chvíli, keď podľa nás mal kričať - bol ticho. Práve vo chvíli, keď naňho pľuli, kričali, bičovali bol Ježiš ticho. Predobraz ticha nájdeme aj pri Veronike, ktorá na krížovej ceste podala Ježišovi šatku. Ježiš napomína plačúce ženy, ktoré nariekajú až doslova kričia, no nespravia nič a vyzdvihuje práve Veroniku, ktorá v tichosti prejavuje Ježišovi lásku. Božia sila a múdrosť spočíva v tichu. Pán Ježiš v evanjeliu sv. Matúša hovorí: „**Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom.**“ A pri Blahoslavenstvách hovorí: „**Blahoslavení tichý a pokorný srdcom, lebo oni sú dedičmi Zeme.**“ Čo to teda znamená byť dedičmi Zeme? Otec Lukáč to vysvetľuje takto: Dedičmi Zeme sú tí, ktorí žijú duchovný život tu Zemi. Môže to byť už spomínané vzdanie sa slov pri hádkach, neposudzovanie druhých, nešíriť o druhých klamstvá a hlavne počúvať Boží hlas. Prává sila človeka spočíva v tichu, aj keď je to pre nás veľaokrát ťažko pochopiteľné. Matka Tereza hovorí: „**Začni v malom.**“ Teda začni od seba v tichu svojho srdca, a potom zmeníš svet. Musíme ísť do vnútorného ticha, aby sme počuli Boží hlas v nás...

Otázky na reflexiu: Ako často nechávam Boha rozprávať v mojom živote? Som rád/rada v tichu? Kedy vyhladávam a potrebujem ticho? Ďakujem Bohu za ticho?

VK

Narodeniny kňaza Juraja Bunčiaka – nášho rodáka

18. apríla 2026 oslávil 60. narodeniny náš rodák – kňaz Juraj Bunčiak. Túto milú udalosť sme spoločne oslávili sv. omšou 10. mája vo filiálnom kostole v Bodinej, kde začalo jeho povolanie stať sa kňazom v Pánovej vinici. Pripájame pranie, ktoré tam zaznelo:

„**Milý Juraj, v tejto chvíli, pripadá mi údel milý popriať Ti tu k nedávnomu sviatku, kedy si oslávil svoju šesťdesiatku. 60 rokov, to je vzácny dar, prajeme Ti, nech dobrý Boh aj dnes rozjasní nad Tebou svoju tvár. Veď s Tebou je viera vždy radostná a živá, v Tvojom milom úsmeve sa Božia iskra skrýva. Zachovaj si rady i vtíp, čo nám dušu lieči, veď v Tvojej blízkosti sa človek Božej láske učí. Ďakujeme ti, že na nás nikdy nezabúdaš, že pre nás milosti v Božskom srdci žiadaš. Nech ťa Srdce Ježišovo v každom kroku sprevádza, nech sa v Tvojom živote, len Boží pokoj nachádza. V mene všetkých dnes zidených tu v našom chráme, obraciam sa ešte s prosbou vrúcnou k našej Nebeskej mame. Nech Ťa s materinskou láskou chráni, nech Ti je hviezdou, čo Ťa stále bráni. Máme Ťa radi a v modlitbách na Teba stále myslíme, všetko dobré Ti zo srdca všetci úprimne prajeme!**“

KV

Plné sýpky, prázdna duša

Zamyslenie Miloša Barana, katolíckeho kňaza z Nižného Hrušova

Ak by ste sa dnes spýtali ktoréhokoľvek korporátneho analytika, čo je hlavným cieľom každej úspešnej firmy, odpovie vám bez váhania jedným slovom: **rast**. Krivka na grafe musí stúpať. Tohtoročný zisk musí prekonať minuloročný, expanzia musí pokračovať a sklady sa musia plniť. Ak čísla stagnujú, je to problém. Ak klesajú, je to katastrofa. Tento ekonomický imperatív sme si však podvedome preniesli aj do svojich súkromných životov. Veríme, že úspešný život znamená neustále budovanie väčších istôt, väčších domov a väčších finančných rezerv. Sme architektmi vlastných hradov z piesku a namýšľame si, že čím viac nahromadíme, tým budeme bezpečnejší.

Božie slovo nám však v jednom výstižnom podobenstve ukazuje, že ten, kto stavia iba na číslach vo svojich skladoch, môže zo dňa na deň premeniť svoj životný úspech na krach duše. Ježiš rozpráva o boháčovi, ktorému pole prinieslo bohatú úrodu. Namiesto vďačnosti začal riešiť logistiku svojho majetku. Premýšľal a hovoril si: „**Čo budem robiť? Ved' nemám kde uložiť svoju úrodu.**“ Potom si povedal: „**Toto urobím: Zrúcam svoje sýpky a postavím väčšie. Tam uložíť všetko svoje obilie i ostatný majetok. Potom si poviem: Duša moja, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hodu!**“ Ale Boh mu povedal: „**Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život, a čo si si nahonobil, čie bude?**“ Problém nebol v jeho bohatstve. Problém bol v tom, že si svoju istotu postavil na majetku. Zabudol, že život nie je v jeho rukách a že veľkosť sýpok neurčuje hodnotu človeka.

Aj dnes sme často bohatí navonok, ale chudobní vo vnútri. Zabúdame, že človek môže vlastniť veľa a pritom strácať to najcennejšie. Schopnosť milovať, dôverovať, nachádzať zmysel a žiť pre druhých. Duša sa totiž nedá nasýtiť peniazmi, majetkom ani úspechom. Potrebuje lásku, pokoj a vzťah s Bohom. Môžeme mať plné účty, plné sklady a plný kalendár, no zároveň prázdne srdce. A práve to je najväčšie riziko života. Nie to, že budeme mať málo, ale že budeme mať všetko okrem toho podstatného. Lebo človeka nezachráni to, čo vlastní, ale to, čím naplnil svoju dušu.

MP

Sviatok sv. Floriána, patróna hasičov

Projekt - Srdcom pre kríž

„A ja, keď budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.“ (Jn 12, 32)

Niektoré diela nevznikajú zo dňa na deň. Potrebujú čas, ochotné ruky, spoločné úsilie a predovšetkým srdce otvorené pre službu druhým. Práve z takejto myšlienky sa zrodil projekt **Srdcom pre kríž**, ktorého cieľom bolo vytvoriť miesto, ktoré bude dôstojným symbolom našej viery a tichou pozvánkou k modlitbe pre každého, kto sa pri ňom zastaví.

Na začiatku to bola len myšlienka. Postupne sa však začala premieňať na skutočnosť vďaka mladým ľuďom z nášho spoločenstva eRko a dobrovoľníkom z našej farnosti, ktorí boli ochotní venovať svoj voľný čas, energiu i svoje schopnosti. S veľkým nasadením sa pustili do úpravy priestoru. Vyrezávali náletové dreviny, čistili okolie, pripravovali terén, kopali základy, betónovali a podieľali sa na všetkých prácach, ktoré boli potrebné na osadenie kríža. Nebola to práca na niekoľko hodín, ale výsledok mnohých dní obetavej služby a spoločného úsilia.

Svoje poďakovanie chceme obrátiť predovšetkým k **Pánu Bohu**. On je tým, ktorý spája ľudí, dáva silu našim rukám, odvahu našim srdciam a požehnáva každé úprimné dielo. Samozrejme za každým pekným dielom stoja konkrétni ľudia, ktorým patrí úprimné poďakovanie.

Z celého srdca ďakujeme **Michalovi Briestenskému**, ktorý s veľkou ochotou, precíznosťou a obetavosťou vyrobil samotný kríž, taktiež **Martinovi Bírošíkovi**, ktorý zabezpečil oplechovanie kríža a svojou odbornou prácou prispel k jeho ochrane i dôstojnému vzhľadu. **Patrikovi Okrajkovi**, ktorý ochotne pomohol pri zemných prácach, výkopoch aj preprave potrebného materiálu, ale aj za zhotovenie lavičiek, ktoré budú slúžiť všetkým návštevníkom ako miesto na oddych, stíšenie, modlitbu a rozjímanie. Naše poďakovanie patrí aj **ostatným mužom**, ktorí neváhali priložiť ruku k dielu pri osádzaní a postavení kríža. Osobitné poďakovanie patrí pánovi **Antonovi Budayovi**, ktorý ochotne zabezpečil potrebný materiál na osadenie kríža.

Ďakujeme aj nášmu **pánovi farárovi**, ktorý požehnaním odovzdal tento kríž pod Božiu ochranu. Svojou modlitbou pripomenul, že kríž je symbolom Kristovej lásky, obety a nádeje pre každého človeka.

Poďakovanie patrí aj **všetkým farníkom**, ktorí nás podporovali svojou prítomnosťou, povzbudením, modlitbou a aj tým, ktorí pripravili „niečo pod zub“. Osobitné poďakovanie patrí **všetkým mladým z nášho spoločenstva eRko**, ktorí obetovali svoj voľný čas a ich služba je krásnym dôkazom, že aj mladí ľudia dokážu vytvárať veľké veci, keď ich spája spoločný cieľ, priateľstvo a viera.

Poďakovanie patrí aj **vedeniu našej obce**, ktoré nám umožnilo zrealizovať tento projekt na obecnom pozemku. Ich ústretovosť, dôvera a ochota podporiť dobrú myšlienku boli nevyhnutnou súčasťou celej realizácie.

Veríme, že tento kríž bude ešte mnoho rokov miestom pokoja, modlitby a tichého stretnutia človeka s Bohom. Nech je povzbudením pre všetkých, ktorí okolo neho prejdú.

KAPLNKY A KRÍŽE VO FARNOSTI PREČÍN I. (zaujímavosti z histórie)

Prečín

Kaplnka sv. Vendelína. Na ľavej strane prístupovej cesty zo severnej strany do obce Prečín bol pribitý na hruške, už zubom času značne poškodený, obraz sv. Vendelína. Na tomto mieste s povolením Biskupského úradu v Nitre postavili veriaci prečínskej farnosti murovanú kaplnku sv. Vendelína a pokryli ju šindľom. Do kaplnky umiestnili drevenú sochu sv. Vendelína namaľovanú farbami. A tak 20. októbra 1821 po sv. omši, ktorú celebroval dekan Tomáš Počarovský, túto kaplnku on sám posvätil. Udržiavanie kaplnky si vzali za povinnosť veriaci z celej farnosti. V r. 1893 kaplnka dostala novú strechu a múry do výšky 1,40 m. Obnovili a natreli ju olejovou farbou. Obnovili aj sochu sv. Vendelína a novými farbami vymaľovali. Namiesto pôvodného nápisu v latinskej reči: „S. Vendelina Tuo Precsin extruxit honori, ut sit pulsa lues, vivat et omne pecus“ dali nápis v slovenskej reči: „K úcte sv. Vendelína - 1821 - 1893.“ V r. 1927 pokryli kaplnku sv. Vendelína novým šindľom, na ktorý prispelo Potravinové družstvo v Prečine a Anna Lagíňová. V r. 1929 premaľovali a pozlátili sochu sv. Vendelína pri výstavbe školy v Prečine. O túto obnovu sa postarali riaditeľ Tatry banky v Považskej Bystrici Kasanický a česká spoločnosť Banská Bystrica. Naposledy obnovili kaplnku v nedávnej dobe.

1. Kríž na prečínskom cintoríne – je z r. 1800 natretý červenou farbou s namaľovaným obrazom nášho Spasiteľa na plechu. Posvätil ho prečínsky farár Ján Hvorka. Udržiavať ho v dobrom stave sa zaviazali veriaci z Prečína, Počarovej a Závady, ktorí pochovávali zosnulých na tomto cintoríne.

2. Kríž vedľa cesty vedúcej z farskej budovy do farského kostola. Postavený je približne v polovici vršku. Dal ho postaviť v r. 1816 Štefan Dúbravka, veriaci z Bodiny. Fundáciu kríža v sume 10 viedenských florénov si vypožičal s riadnou hypotékou na 5 % rajecký občan Štefan Frivaldský. Kríž posvätil miestny farár Ján Hvorka. Písomných záznamov o fundácii kríža niet, ale to, čo je uvedené, sa dozvedel prečínsky farár I. Kalinaj od samotného fundátora. Kríž je natretý červenou farbou a na ňom je na plechu namaľovaný obraz trpiaceho Spasiteľa.

3. Kríž na dolnom konci Prečína, na križovatke ciest do Praznova a do Považskej Bystrice bol postavený v r. 1856. Neuvádza sa, kto ho dal postaviť. Stál medzi dvoma lipami. V r. 1910 ho vymenili za nový, natretý červenou farbou s drevenou sochou Ukrižovaného Krista. Posvätil ho 30. októbra 1910 dekan-farár z Považskej Bystrice Jozef Weber a kázeň mal kaplán z Považskej Bystrice František Herodek. (*Dnes ho nájdete na ceste v Hubkovici*).

4. Kríž vedľa cesty vedúcej do Rajca a Bodiny na farskej roli pod Paprúdnym dal postaviť v r. 1824 občan z Bodiny Štefan Dúbravka a fundáciu 15 viedenských florénov si vypožičal Ján Balaša „cum plena securitate“ na 6 % úrok. Kríž bol natretý červenou farbou s namaľovaným Trpiacim Kristom na plechu. Posvätil ho miestny farár Ignác Kalinaj. V r. 1897 obraz na kríži, ako aj obraz na kríži v Bodine pod cintorínom zreštauroval František Konrád Schwestka za 9 zlatých a 65 denárov. V r. 1915 kríž preložili na druhú stranu potoka a na kríž pribili železný, pozlátený korpus Krista. Kúpili ho za 65 korún.

KV, na základe diplomovej práce Juraja Bunčiaka

Kaplnka sv. Vendelína Prečín

„Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení
v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“

Matúš 18,20

Historická fotografia od Milana Bajzu

Bodiná, pod kostolom

pod Počarovou

Počarová

Prečín

KAPLNKY A KRÍŽE VO FARNOSTI PREČÍN II. (zaujímavosti z histórie)

Bodiná

1. Kríž pod starým cintorínom, pod kostolom & 2. Kríž na novom cintoríne, nad kostolom. Obidva dal Postaviť prečinský farár Ján Hvorka. Obrazy Trpiaceho Spasiteľa namaľované na plechu zadovážili veriaci z Bodiny v r. 1818 a písomne sa zaviazali obidva kríže udržiavať v dobrom stave.

3. Kríž na vršku pri ceste oproti hornému mlynu & 4. Kríž na dolnom konci obce oproti dolnému mlynu. Obidva boli z červeného smreku, natreté červenou farbou s obrazom Trpiaceho Spasiteľa, ktorý je namaľovaný na plechu. Dal ich postaviť občan z Bodiny Štefan Dúbravka v r. 1616 a posvätil ich prečinský farár Ján Hvorka.

Počarová

1. Kríž postavený na pozemku rodiny Dolny. Bol to prvý kríž v Počarovej. Ako iné kríže, aj tento bol z červeného smreku, natretý červenou farbou s obrazom Trpiaceho Spasiteľa namaľovanom na plechu. Kríž posvätil farár z Prečína Ján Hvorka.

2. Kríž pri kráľovskej ceste na dolnom „Laze“ medzi tromi lipami. Natretý bol zelenou farbou. Dal ho postaviť v r. 1873 Imrich Jurkech.

3. Kríž na vršku oproti Zemianskej Závade. Postaviť ho dal v r. 1884 Ferdinand Babinec z Počarovej. Keďže nezaložil na kríž fundáciu, nebol posvätený. Kríž bol z červeného smreku a na ňom bol pozlátený korpus Trpiaceho Spasiteľa uliaty zo železa.

Zvonica. Neďaleko prvého kríža, na pozemku rodiny Dolny, stála malá zvonica, viditeľná z celej obce, v ktorej bol malý zvon s obrazom sv. Jána Nepomuckého s nápisom: „s. Joannes Nepomucene ora pro nobis.“ Vážil 20 libier. Mal aj dátum: „Tyrnaviae anno 1789.“ Posvätený bol v Považskej Bystrici 4. júna 1791. Zvoncu znova pokryli v r. 1888. Zvon však praskol. Dali ho preliať do Trnavy a tam zväčšili jeho váhu o 7 a 1/2 kg. Zvon preliat Vilhem Fischer za 23 zlatých a 75 denárov a k tomu 2 zlatky za dopravu po železnici.

Zemianska Závada

1. Kríž na rozhraní Závady, Počarovej a Kvašova, postavený na vršku & 2. Kríž bližšie k Závade vedľa cesty, kde pochovávali zomrelých na choleru alebo inú epidémiu & 3. Kríž za obcou Závada vedľa chodníka, ktorý vedie do Podskalia. Všetky kríže boli z červeného smreku, natreté na červeno s obrazom Trpiaceho Spasiteľa namaľovanom na plechu. Posvätil ich Ján Hvorka, farár z Prečína. Fundácia na všetky tri kríže bola na začiatku v sume 12 florénov. Neskôr narástla na 15 florénov a v r. 1828 pozostávala zo 61 florénov a 20 denárov. Peniaze má požičané obec Závada na 5 % úrok, z ktorého kríže udržiujú v dobrom stave. Údaje o krížoch v Závade sú zaznačené v Kanonickej vizitácii z r. 1828, nezhodujú sa však s údajmi zaznačenými v „Historia parochia Precsinensis I.“. Všetky kríže v Závade boli postavené ešte pred pripojením do farnosti Prečín, teda pred r. 1800.

4. Zvonica. Na zemianskom pozemku bol uchovávaný obraz Panny Márie v schránke postavenej na drevenom stĺpe. Vedľa obrazu bola postavená drevená zvonica, opravená v r. 1805. Vo zvonici bol zvon, ktorý pôvodne vážil 45 libier bez obrazu a nápisu. Farár Ján Hvorka ho dal do Trnavy preliať, čím sa zvýšila jeho váha o 5 libier a vtlačili na zvon obraz sv. Anny s nápisom: „s. Anna ora pro nobis“.

Ani pri jednom kríži sa v prečinskej farnosti nerobila nijaká pobožnosť. Na druhej strane však nebol zaznamenaný ani pri jednom kríži nijaký zlozvyk.

KV, na základe diplomovej práce Juraja Bunčiaka

POMPEJSKÁ NOVÉNA

Novéna k Panne Márii z Pompejí, známa tiež ako Pompejská novéna vznikla v 19. storočí v talianskych Pompejoch. Je úzko spojená s blahoslaveným Bartolomejom Longom, ktorý sa po obrátení z okultizmu stal veľkým ctiteľom Panny Márie a modlitby svätého ruženca. Svoj život zasvätil službe chudobným, šíreniu evanjelia a úcty k Panne Márii Ružencovej. V Pompejoch dal postaviť baziliku, ktorá je dnes jedným z najvýznamnejších mariánskych pútnických miest na svete. Vznik novény sa spája aj s mladou Taliankou Fortunou Agrelli, ktorá bola po modlitbe šiestich za sebou idúcich novén svätého ruženca zázračne uzdravená. Rovnakú formu modlitby sa neskôr modlil aj Bartolomej Longo počas svojej ťažkej choroby. Po uzdravení začal Pompejskú novénu horlivo šíriť medzi veriacimi. **Pompejská novéna trvá 54 dní.** Prvých 27 dní má prosebný charakter, počas ktorých veriaci predkladá Bohu jeden konkrétny úmysel. Nasledujúcich 27 dní je ďakovných – modlí sa ako poďakovanie za Božiu pomoc bez ohľadu na to, akým spôsobom Boh odpovie. Každý deň sa modlia tri časti svätého ruženca (radostný, bolestný a slávnostný, prípadne aj ruženec svetla). Po celom svete existuje množstvo svedectiev ľudí, ktorí prostredníctvom tejto modlitby zakúsili vnútorný pokoj, silu niesť životné skúšky, obrátenie či vypočutie svojich prosieb. Pompejská novéna je predovšetkým pozvaním k vytrvalej modlitbe, dôvere v Božiu vôľu a odovzdanosti do materinskej ochrany Panny Márie

AKO SA JU MODLIŤ: Túto novénu sa modlíme 54 dní. Počas každého dňa sa pomodlíme 3 časti posvätného ruženca (radostný, bolestný a slávnostný, no je možné pridať aj štvrtú časť – ruženec svetla).

- Na začiatku sa prežehnáme. V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.
- Potom predostrieme úmysel – len jeden, za ktorý sa chceme modliť.
- Následne povieme: „**Tento ruženec sa modlím na tvoju česť Kráľovná posvätného ruženca.**“
- Prejdeme k začiatočným modlitbám ruženca (Verím v Boha, Otče náš, 3 x Zdravas, Sláva Otcu), ktoré sa stačí pomodliť raz na začiatku novény v danom dni.
- Pokračujeme modlitbou troch častí posvätného ruženca (radostný, bolestný, a slávnostný ruženec – dokopy 15 desiatkov).
- Na záver každej časti ruženca, teda po 5 desiatkoch, trikrát s dôverou zvoláme: „**Kráľovná posvätného ruženca, oroduj za nás.**“ Po zakončení všetkých troch častí ruženca sa pomodlíme záverečnú modlitbu.

Prvých 27 dní je to táto prosebná modlitba:

Spomeň si, Milosrdná Panna Mária, Kráľovná posvätného ruženca z Pompejí, že nikdy nebolo počuť, žeby bol niekto z tých, čo si ťa ctia ružencom a prosia o pomoc, opustený. Matka večného Slova, nezavrhní moje slová, ale ma milostivo vypočuj a vyslyš moju ružencovú modlitbu pre zaľúbenie, aké nachádzaš vo svojom chráme v Pompejách. Amen.

Zvyšných 27 dní sa na konci modlí táto ďakovná modlitba: **Čo ti môžem dať, Kráľovná plná lásky? Zverujem ti celý svoj život. Panna posvätného ruženca z Pompejí, budem šíriť tvoju chválu, koľko mi len sily budú stačiť, lebo som vzýval tvoju pomoc a prišla mi Božia pomoc. Všade budem svedčiť o tvojom milosrdenstve. Budem šíriť ružencovú pobožnosť, koľko len budem vládnuť, a všetkým budem hovoriť o tvojej добрote voči mne, aby k tebe prišli aj nehodní hriešnici ako ja. Keby celý svet vedel, aká si dobrá, a ako sa zmilúvaš nad tými, čo trpia, všetky stvorenia by sa utiekali k tebe. Amen.**

JK

Muzikál Mojžiš: Príbeh slobody, odvahy a odpustenia

My v Prameni hudbu a všetko s ňou spojené proste milujeme. Preto sme s nadšením využili príležitosť pozrieť si pôvodný muzikál Mojžiš. Nevedeli sme úplne, čo máme čakať, nakoľko biblické príbehy nie je jednoduché preniesť na divadelné javisko tak, aby nepôsobili príliš nábožensky alebo naopak povrchné. Tento muzikál však podľa mňa našiel správnu rovnováhu. Dokáže zaujať aj ľudí, ktorí Bibliu poznajú, aj tých, ktorí si prišli pozrieť najmä kvalitné divadlo. Už úvod predstavenia ukázal, že príbeh Mojžiša nie je len minulosťou. Obraz ľudí utekajúcich za lepším životom pripomína, že témy ako vojna, strach či hľadanie slobody boli a sú aktuálne aj dnes. Tento odkaz však nepôsobil násilne. Dej sa prirodzene presúva do starovekého Egypta. Samotný príbeh sleduje Mojžiša od detstva vo faraónovom paláci až po jeho rozhodnutie postaviť sa za svoj ľud. Zaujalo ma najmä to, že nejde iba o jednoduchý boj dobra proti zlu. Silná je najmä línia vzťahu medzi Mojžišom a faraónom. Dvaja muži, ktorí spolu vyrastali, no v dospelosti stoja každý na inej strane. Spája ich však vrúcny vzťah matky, ktorá ich miluje oboch rovnako. Veľkým plusom predstavenia je hudba, živý orchester, spevácke výkony a choreografie. Všetky zložky spolu fungujú a vytvárajú atmosféru, ktorá dokáže diváka vtiahnuť do deja. Veľmi pôsobivá bola aj scéna horiaceho kríka, ktorú tvorcovia vyriešili originálne pomocou tanca, svetla a pohybu. Bol to jeden z momentov, ktoré mi zostali v pamäti ešte dlho po skončení predstavenia. Muzikál však nestojí iba na veľkých scénach. Jeho sila je najmä v témach, ktoré prináša. A tou je sloboda, rodina, odvaha a odpustenie. Páčilo sa mi, že tieto myšlienky nie sú divákovi vnucované, ale prirodzene vychádzajú z príbehu. Na konci bolo vidieť, že potlesk divákov nebol iba zo slušnosti. Ľudia reagovali na emóciu a energiu celého predstavenia. Mojžiš nie je muzikál, z ktorého si človek odnesie len pár pekných piesní. Je to príbeh, nad ktorým sa dá premýšľať aj po odchode z divadla. Nová scéna vytvorila predstavenie, ktoré má šancu osloviť široké publikum. Je to muzikál o biblickom príbehu, ktorý nesie posolstvo aj nám:

„Zo všetkých síl navždy v nádej verím. Má v sebe svetlo! Tmou vedie nás.

Odpustením, celý svet zmením! Cestou svetla kráčam, kým vieru mám!“

Pre nás okrem zážitku z muzikálu určite zostane nezabudnuteľnou aj cesta domov stredom nášho krásneho hlavného mesta, kedy nás obiehali kolobežky aj električky, ale dobrý Otec nám pomohol vyklúčkovať a v zdraví sa vrátiť do našej krásnej dedinky, v ktorej chceme aj naďalej šíriť lásku, pokoj a dobro, a hlavne plniť Jeho vôľu tak ako sa o to i napriek svojej nedokonalosti usiloval Mojžiš.

Ďakujeme nášmu pánovi farárovi, že toto dobrodružstvo absolvoval s nami. Každú chvíľku, ktorú s nami trávi si veľmi ceníme a je pre nás požehnaním.

AB

FOTOREPORT

Na prelome času
– ŠJ

23 rokov od vysviacky
nášho p. farára Štefana

Dotyk nebies – ŠJ

Polárna žiara na ceste
do Božieho chrámu
– Milan Bajza

Krížová cesta cez farnosť – Milan Stoklásek

Spevokol PRAMEŇ na muzikáli
MOJŽIS – Anna Bútorová

Pútnici na extrémnej krížovej
ceste (EKC) - Prečín

Oáza pokoja – ŠJ

ČITATEĽSKÉ TIPY PRE HODNOTNÚ CHVÍĽKU VOĽNA

Garabandal

Táto kniha je vyzrozprávaním mimoriadnych udalostí, ktoré sa udiali v rokoch 1961 - 1965 v Garabandale, v odľahlej dedine na severe Španielska. Po prvýkrát vyšla v roku 1965 a bola napísaná v čase, keď k zjaveniam ešte stále dochádzalo. Vizionárkam v Garabandale Matka Božia zverila varovania, informácie a posolstvá o osvetení svedomia spolu so znameniami čias, ktoré budú tento Boží zásah sprevádzať. Týmto zjaveniam veril veľký počet súčasných svätcov, medzi inými svätá Terézia z Kalkaty, svätý pápež Pavol VI., svätý pápež Ján Pavol II., svätý Páter Pio... Ten často povzbudzoval ľudí, aby navštívili Garabandal. Na otázku o jeho autenticite stručne odpovedal: Koľkokrát sa tam musí zjaviť, aby ste jej uverili?

Budem Ťa milovať a čtiť

Žijeme v dobe, ktorá je taká rýchla, že ledva stíhame žiť. Zvlášť, keď máme rodiny. Ranný zhon, vystrojiť deti do školy, škôlky, odchod do práce. Zhon v práci, rýchly presun domov, nejaké domáce práce, poučiť sa rýchlo s deťmi, potom ich uložiť do postele, unavení si chvíľu pozrieť telku a ísť spať. A ráno odznova. Pritom zabúdame alebo si vôbec nevieme nájsť čas na to najdôležitejšie. Byť si blízko, byť

jeden pre druhého. Byť tu pre svoje deti, nielen sa postarať o ich základné fyzické potreby. Žiaľ, väčšinou sa zastavíme a začneme sa venovať svojmu manželstvu a svojím deťom, až keď sa deje niečo zlé. Kniha sa neopiera len o nejaké subjektívne pocity, ale o myšlienky a hodnoty, ktoré sú overené stáročiami a miliónmi ľudí.

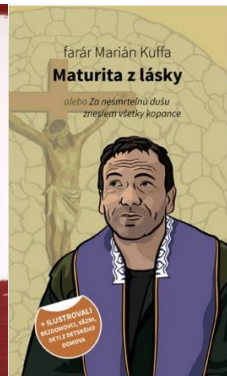
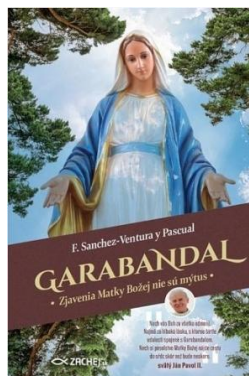
Maturita z lásky

Farár Marián Kuffa najradšej hovorí o Božom milosrdenstve. Tvrdí, že ho nemá načítané z kníh, ale zo života a vedel by o ňom rozprávať hodiny. Mnohé spovede po rokoch či rozhrešenia minúty alebo hodiny pred smrťou sú toho dôkazom. Božie

milosrdenstvo, spoveď či Matka Božia sú piliere druhého vydania príbehov žakovského farára v knižke Maturita z lásky. Celý náš život je maturita. Maturita z lásky. Existujú len dve známky: zmaturoval a nezmaturoval. A existuje len jeden predmet: láska. Dal by Pán Boh, aby som čo najlepšie zmaturoval. Najdôležitejšie nie je výsledok, ale zápas. Hodnotí sa láska a snaha.

Ak vás knižky zaujali, skôr než sa rozhodnete či investovať do ich kúpy, môžete si ich požičať na prečítanie – budú uložené vzadu v kaplnke sv. Anny pri organe.

MP

„Dvaja sú na tom lepšie ako sám človek: za svoju námahu môžu dostať väčšiu odmenu...“ (Kazateľ 4,9)

- **Chceli by ste sa podieľať na tvorbe nášho občasníku?** Neváhajte sa k nám pridať – žatva je veľká ale robotníkov málo! Budeme radi za každý príspevok, článok, modlitbu či textový príspevok do ďalšieho vydania, stačí ak ho doručíte osobne komukoľvek z našej redakcie, prípadne e-mailom na michal.chupek@gmail.com. ĎAKUJEME!
- **Naša farnosť ponúka širokú možnosť na spoločné aktivity**, či už sú to spoločné modlitby, adorácie, sv. omše a slávnosti – budeme radi za každého, kto sa ochotne pridá k zvýšeniu spolupráce v našej farnosti. Či už je to čítanie na sv. omši, príprava jedál na agapé počas slávností, miništrovanie, spev, upratovanie ale aj modlitba za nášho kňaza či farnosť. Pán Boh zaplatí všetkým, ktorí sa pričínili a aj pričinia o krajší život našej farnosti!
- **Touto cestou ďakujeme aj všetkým, ktorí doteraz obohacujú farský život v našej farnosti akýmkoľvek spôsobom.** Nech Vám to Pán oplatí svojou dobrotou!

Redakcia občasníku

Autori článkov a príspevkov: Michal Čúpek, Anna Bútorová, Martina Prašnická, Katarína Villínová, Katarína Mičková, Veronika Kniháriková, Natália Bírošiková, Zuzana Millová, Janka Kniháriková

Text, editácia, grafika: Michal Čúpek

Pomocný redaktor a dohľad nad obsahom: Štefan Junas

Kontakt: 0951 775 455 / precin@fara.sk

Milodar pre farnosť

Ak by ste chceli podporiť našu farnosť, môžete svoj milodar zaslať na číslo účtu našej farnosti
IBAN: SK04 0200 0000 0004 9074 2372,
alebo priamo cez tento QR kód.
Do poznámky stačí napísať „milodar“.

Pán Boh Vám zaplatí! Ďakujeme!

Viac info na: precin.dcza.sk

- Farské oznamy, kontakt, milodar
- Spoločenstvá vo farnosti
- Birmovanci a ich skupiny
- Historické foto & info
- Občasník, upratovanie a i.